

MADARAS A HOLT-TISZÁBA SZERELMES?

TÖSERDEI CSENDÉLET

Nehéz lenne megmondani, hányszor mentem el a kökény, a csengettyűvirág, vagy éppen a vadrózsabokor mellett anélkül, hogy észrevettem volna. Talán még az utóbbiba bele is rúgtam mérgemben, mert a tuskéje megakadt a pulóveremben. Sőt, ahogy visszaemlékszem, eszembe jut, hogy kezdő horgász-ként bizony még a töserdei tölgyesekkel is perlekedtem, mert az ügyetlen dobás és bevágás következtében fennakadt rajta a villantóm, a kinkeserve-sen összeállított előkém.

A múlt bosszúsága azonban a jelen szépsége. Ki gondolta volna, hogy egyszer másként látom az erdőt, a virágot, a vizet. Mert, ahol víz van, ott élet van, s az élet szép. Különösen, ha háborítatlan, mint a Töserdőnek az a része, ahol virul a tavirózsza, rovarok édenkertje a tündérrózsza.

Meglepődve forgolódok, s önvizsgálatot tartva megállapítom, mindez télen sokkal szebb, mint a leg-szebb tavaszon. A lebukó napfényben békésen ring a csónak, a horgász figyel.

Ez a figyelem azonban nem türelmetlen, nem hal-éhes, inkább irigylésre méltóan nyugodt. A kere-ügyében levő horgászbót valójában pihen.

Ösztönösen óvatosan lépek, mert ezt a csöndet megtörni halálos vétek. Miközben az avar rop-pa-násától félek, azon veszem észre magam, hogy puha, süppedős szőnyegen járok, s körülöttem többen is elismerően bólogatnak: győ-nyörűek a színek, szemet gyönyörködtetően és nyug-tatóan szépek a képek. Madaras László százados huszonnyolc fényképe, amelyet Kecskeméten, a Helyőrségi Művelődési Köz-pontban Töserdő címmel állítottak ki.

Madaras a fotós, a holt-Tisza szerelmese nem ismeretlen a Magyar Hor-gász olvasói előtt sem. Szí-nes képei gyakran díszítik lapunk cím- és hátdő-çalát. Annak bizonyosságául, hogy természetszeretettel, izlést formál, az értékek megör-zésére sugall.

Munkájának ez a legna-gyobb értéke.

—banczik—

